

Mál nr. 58/2014**M****og****vátryggingafélagið X v/ ábyrgðartryggingar bifreiðar og frítímaslysaftryggingar.****Ágreiningur um greiðslu dánarbóta vegna ungs drengs sem lést í umferðarslysi.****Gögn.**

26. Málskot, móttakið 21.2.2014, ásamt fylgigögnum.

27. Bréf X, dags 10.3.2014.

Málsatvik.

Hinn 1.3.2013 lést 12 ára gamall sonur M er bifreiðinni A var ekið út af Norðurlandsvegi í Norðurárdal í Skagafirði, en drengurinn var farþegi í A. Mun vindhviða hafa komið á A og við það hafi ökumaður tekið í stýrið jafnvel of fast með þeim afleiðingum að bifreiðin hafnaði utan vegar og valt.

A var vátryggð lögboðinni ábyrgðartryggingu hjá X. M hefur krafist dánarbóta úr ábyrgðartryggingu A, svo og dánarbóta úr frítímaslysaftryggingu sem hún hafði í gildi hjá X. Útfararkostnaður mun hafa verið greiddur úr ábyrgðartryggingu A. Þá kveður X að ekki sé loka fyrir það skotið að M geti átt kröfu um bætur úr ábyrgðartryggingunni hafi hún orðið fyrir fjártjóni, en samkvæmt fyrirbyggjandi gögnum hafi ekki verið sýnt fram á slíkt tjón. Að auki kveður X að frítímaslysaftryggingin taki ekki til slysa sem hljótaska af völdum skráningarskylds vélknúins ökutækis.

Álit.

Samkvæmt 2. málsl. 1. mgr. 12. gr. skaðabótalaga nr. 50/1993 skal sá sem ber skaðabótaábyrgð á dauða annars manns greiða þeim sem misst hefur framfæranda bætur fyrir tjón það er ætla má að af því leiði fyrir hann. Svo sem fyrr greinir var sonur M einungis 12 ára gamall er hann lést. Þegar til þessa er litið og að engin sönnunargögn liggja fyrir sem sýna fram á að M hafi notið framfærslu frá syni sínum á M ekki kröfu um skaðabætur úr ábyrgðartryggingunni vegna missis framfæranda. Af gögnum málsins verður ekki séð að ökumaður A hafi valdið slysinu af stórkostlegu gáleysi. M á því ekki rétt á miskabótum skv. 26. gr. skaðabótalaganna. Þá hefur heldur ekki verið sýnt fram á að M hafi orðið fyrir öðru fjártjóni vegna andlátsins. Getur því ekki komið til álita samkvæmt fyrirbyggjandi gögnum að M eigi rétt til bóta úr ábyrgðartryggingu A.

Í 19. gr. í skilmálum þeim sem gilda um frítímaslysaftrygginguna er tekið fram að vátryggingin nái ekki til slyss sem vátryggður verður fyrir af völdum skráningarskylds vélknúins ökutækis á Íslandi. Með vísan til þessa ákvæðis getur ekki til þess komið að M eigi rétt á dánarbótum úr slysaftryggingunni. Engin rök standa til þess að ákvæði 63. gr., 69. gr. eða 1. mgr. 71. gr. laga nr. 30/2004 um vátryggingarsamninga fái hagg að þessari niðurstöðu.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu A né úr frítímaslysaftryggingu hjá X.

Reykjavík, 1. apríl 2014.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.